

ROTSKINDEREN

ROTSKINDEREN

Ruben Bruneel & Simon Bruneel

2021

Beefcake Publishing

PROLOOG

Verscholen tussen twee bananenbomen maakt de Kiezel foto's van vier heren in een te kleine zwembroek aan het openluchtwembad van een poepchic hotel. Het zijn vier ministers uit een klein landje aan de andere kant van de wereldbol, hetzelfde landje waar de fotograaf vandaan komt.

'Bommetje!' roept de minister van oorlog en andere wrede dingen, en met de knieën gekneld tegen zijn omvangrijke welvaartsbuik springt hij het lauwe water in. Na twee seconden komt hij proestend boven water.

'Awel Jean-Jacques, uw mondje vergeten dicht te doen,' lacht Jean-Michel, de minister van sport en andere spelletjes.

'Ja ja, lach maar, ze zouden beter champagne bij hun chloor doen in plaats van water,' hikt de minister van oorlog.

'Champagne? Komt eraan!' Jean-Mario, de minister van geld en andere vetpotten, giet grinnikend vier flessen dure Dom Pérignon in het zwembad.

Jean-Pierre, de minister van zorg en al de rest, volgt zijn voorbeeld en kapt er meteen vier extra flessen bij. 'Wij zorgen voor u,' en hij lacht zijn geelbruine tanden bloot. Snel rekent de Kiezel uit. Voor één fles moet hij anderhalve maand werken. Die heren hebben in tien tellen zo maar eventjes zijn hele jaarloon verbrast.

'Dit zullen ze zich ooit beklagen,' mompelt hij en hij verlaat stilletjes zijn schuilplek.

□

Ik kijk door het raam van de oude stoomtrein en denk aan meester Peter.

Het komt door het landschap dat aan mij voorbijglijdt. Het ziet er anders uit. Slordiger. Alsof een reusachtige kleuter zijn gigantische blokkendoos over de heuvels heeft uitgeschud. De weinige huizen liggen verspreid tussen de glooiingen. Bomen en rotsen staan wat nonchalant naast elkaar en de wegen kronkelen zich in alle richtingen. Waar ik vandaan kom, is het vlakker. De huizen staan er netjes opgesteld langs rechte straten, de bomen groeien in rijen van tien en er bestaan geen rotsen. Daarover heeft hij verteld in zijn les, mijn laatste les, dat Jean-Louis alle rotsen uit het land heeft laten verwijderen. En dat ik een rots ben, heeft hij letterlijk gezegd.

Hij zei: 'Els, jij bent een rots, grillig en onvoorspelbaar!' 'Wat zei je?'

'Niets hoor, ik moest gewoon aan iemand denken.'

Ik vind het niet fijn dat ik aan hem moet denken, hij die ik 'eikel' heb genoemd en van alle mensen op de hele wereld het meeste haat.

Naast mij zit Fien. Fien is mijn beste vriendin. Ze is één halte na mij op de trein gestapt. Op mijzelf na was de wagon helemaal leeg. Fien had overal kunnen gaan zitten. Maar ze koos voor het plekje naast mij.

'Hoi, ik ben Fien,' zei ze. 'Is deze plek nog vrij?'

Fien heeft zomersproetjes. Ze moet de tranen in mijn ogen gezien hebben. Ik had gehuild, dat geef ik toe. De hele grote vakantie had ik uitgekeken naar deze dag. Ik kon niet vlug genoeg op de trein zitten toen ik deze morgen wakker werd. Afscheid nemen viel mama zwaar. Ze had vochtige ogen. Natuurlijk is mama blij voor mij, al

begrijp ik dat vier maanden voor haar best lang is. Pas met kerst zal ze me voor het eerst terugzien. Toen ik hier helemaal alleen in de wagon zat, besepte ik dat dit natuurlijk ook voor mij zo is. Ook ik zal haar vier maanden moeten missen. Toen moest ik huilen, terwijl ik er tegelijk naar verlangde de zee te zien. De school ligt in het verste hoekje van het land, in een soort van niemandsland aan de rand van De Ruwe Zee en is alleen te bereiken met deze oude stoomtrein. Het is een zee waarvan iedereen weet dat hij bestaat, maar waar niemand over spreekt. Zelfs die eikel van een meester Peter niet. 'Oh ja,' zei ik tegen Fien, 'ik heb dit plekje speciaal voor jou vrijgehouden.'

Vanaf dat moment zijn we de beste vriendinnen.

'Ik zat te denken aan dat gedoe in station MNSTR,' zegt Fien.

Ik begrijp wat ze bedoelt. Het station MNSTR is het station van de hoofdstad. Toen de trein daar halt hield, deed er zich iets heel bizars voor. De toegang tot de eerste wagon werd volledig afgeschermd door een groot zwart doek. Net voor de trein vertrok, werd het doek weggenomen. Ik ving een glimp op van een lange man gehuld in een zwarte cape en een hoge hoed. Hij zwaaide naar iemand in de eerste wagon.

'Ik dacht dat die wagon niet gebruikt mocht worden.' Fien kijkt me fronsend aan.

Klopt. Leerlingen mogen onder geen beding plaatsnemen in de eerste wagon. Zo heb ik het ook gelezen in de uitnodigingsbrief.

'Kom mee, Els. Ik wil weten wat daar aan de hand is.'

'Hé?'

Ze wil toch niet naar die eerste wagon?

Dat Fien een meisje is met een gezonde dosis nieuwsgierigheid, merkte ik al. We kennen elkaar nog maar enkele uren en ik heb al meer aan haar verteld dan aan om het even wie. Ze weet zelfs dat ik een boontje heb voor Raf. Maar Fien is niet gewoon nieuwsgierig, ze is extreem nieuwsgierig.

'Fien, er staat uitdrukkelijk in de brief vermeld dat ...'

'... we geen plaats mogen nemen in de eerste wagon, ja dat staat er. Er staat niet dat het verboden is om te gaan kijken. Ze schenkt mij zo'n we-doen-daar-toch-niets-verkeerd-mee-puppyglimlach. Die had ik nog niet gezien.

'Kom dan!'

Fien neemt me bij de hand en trekt me recht. Voor ik het goed en wel besef, hol ik als een bezetene door de gangen van de trein achter haar aan. Of liever, ik struikel achter haar aan. Het gangpad ligt bezaaid met valiezen, sporttassen en spelende jongens en meisjes. De trein zit werkelijk tjokvol. Door al dat babbelen met Fien is mij compleet ontgaan dat er zoveel kinderen zijn opgestapt. Het voelt goed om niet alleen te zijn, om eens niet *dat* kind te zijn, maar gewoon een kind.

Plots houdt Fien halt. Ik bots wat sullig tegen haar aan.

'We zijn er,' hijgt ze. 'Deze deur leidt naar de eerste wagon.'

Over mijn rug loopt een rilling. Ik kijk haar aan. Ze meent het. Fien wil werkelijk naar die eerste wagon. Angstig kijk ik achterom. Niemand let op ons. Het is nu of nooit.

'We doen het,' zeg ik. Het klinkt stoerder dan ik mij voel. Iets in mij hoopt dat de deur op slot zal zijn. Ik zou doen

alsof ik teleurgesteld ben, en zeggen dat ik het echt had willen weten, maar dat het nu spijtig genoeg niet kan. Ik waan mij al op de terugweg als Fien fluistert: 'De deur gaat open, vlug.'

Fien schuift de deur half open en gaat naar binnen.

'Els, schuif jij hem dicht?'

Haastig wring ik me door de opening en schuif de deur dicht. Mijn hart bonst in mijn keel. Ik moet wennen aan het halfduister en het oorverdovende lawaai. We staan in een soort van tussenruimte.

'Precies een grote blaasbalg!' schreeuwt Fien.

De wanden zijn van rubber en plooiën mee met de schokkerige beweging van de trein. De vloer bestaat uit houten planken. Door de brede kieren zie ik de dwarsbalken van de sporen gevaarlijk dicht voorbijflitsen. Ik hou Fien haar hand stevig vast. Voorzichtig schuifelen we verder. Stap voor stap over de vervaarlijk zwiepende ondergrond.

'Kunnen we niet beter teruggaan?' Ik roep om boven het geraas uit te komen.

Ik voel mij allesbehalve op mijn gemak. Is Fien wel een 'gewoon' kind?

'Hou me goed vast, Els. Ik probeer de volgende deur.'

Dit keer hoop ik dat de deur wel opengaat. Deze enge tussenruimte vind ik maar niets.

'Het lukt!' hoor ik haar roepen.

Warm licht dringt de donkere blaasbalg binnen en we stappen de nieuwe ruimte in.

'Wauw!' fluit Fien. 'Gave boel, hier!'

We staan in een halletje waarvan de wanden bekleed zijn met tapijt. De vloer is van geboend parket en het warme licht komt van een luchter met honderden flikkerende lampjes. Dit is inderdaad gaaf. Een woordje dat Fien

graag gebruikt. Vanachter een met bladgoud beschilderde deur klinkt heel zachtjes pianomuziek.

'Hoor je dat, Els?'

Fien duwt haar oor tegen de deur.

'Klinkt niet mis, hé.'

Ik volg het voorbeeld van Fien en leg mijn oor tegen de deur. Dit is geen muziek van een cd of de radio. Hier is iemand echt piano aan het spelen. Ik druk mijn oor harder tegen de deur. Bestaat dat wel, een trein met een piano in?

'Wat moeten jullie hier, dames?'

Verschrikt kijk ik om en laat zowaar een ferme scheet. Een grote man in groen uniform kijkt ons vanuit de tussenruimte kwaad aan. Waar komt die vandaan?

'W-wablief?'

'Ik vroeg wat de dames hier moeten?' herhaalt de man. Zijn stem klinkt laag en bars.

'W-we zoeken een toilet, m-meneer.'

'Dat klopt, meneer. Mijn vriendin moet namelijk heel dringend, dat ruikt u toch? Weet u toevallig waar het toilet is?'

Het gemak waarmee Fien inpikt op mijn gehakkelde leugen alsof er geen vuiltje aan de lucht is en we daadwerkelijk op zoek zijn naar een toilet, is verbazingwekkend.

'Het toilet is aan de andere kant van de trein, dames.'

De norske blik van de man verslapt en er verschijnt iets wat lijkt op een glimlach.

'Als ik jullie was, zou ik mij haasten. We naderen onze eindbestemming.'

'B-bedoelt u dat we er bijna zijn?' Er klinkt opluchting in mijn stem.

'Jazeker,' zegt de diepe stem.

Kilo's opgehoopte spanning verlaten in een knip mijn lijf. In de plaats komt er een gevoel van grote opwindning. We zijn er.

'Oh, dank u wel, meneer, dan gaan we vlug terug. Daag!' Ik neem Fien bij de arm en trek haar mee. Ik voel dat ze liever blijft, met haar oeverloze nieuwsgierigheid, maar ik wil hier weg. Hoe sneller, hoe liever.

Deze keer is het Fien die moeite moet doen om mij te volgen. Het nieuws dat we er bijna zijn, heeft ook de andere kinderen bereikt. Iedereen zit met zijn neus tegen de ruiten gedrukt en tuurt naar buiten. Zonder de spelende kinderen is het gangpad alvast een pak makkelijker te doorkruisen.

'Oef, we zijn er.' Puffend plof ik mij neer op de harde met groen plastic overtrokken bank.

'Net op tijd,' zegt Fien en ze wijst naar buiten.

Aan de rechterkant van de trein verschijnt boven een grote rots een reusachtig gebouw. Er wordt geduwd en getrokken om een goed plekje aan het raam. Ik zit perfect om het opdoemende bouwsel, een betere naam kan ik niet meteen bedenken, vanop de eerste rij te bekijken. Het ding heeft torens en kantelen en dikke muren met prikkeldraad. Ik zie ook camera's hangen en op hoge stokken branden sterke lampen. Het bouwsel is een vreemde kruising van een sprookjeskasteel uit lang vervlogen tijden en een oude gevangenis.

De trein vertraagt.

De invallende duisternis en de stoomwolken van de trein maken de aanblik bijna griezelig. Toch voel ik mij intens gelukkig. Boven de toegangspoort staat in gietijzeren letters te lezen: 'Schola Normales'.

'De Normale School,' fluistert Fien.

'Eindelijk.' Ik zucht.

Samen stappen we de trein uit en we volgen de uitzinnige massa kinderen richting de grote poort. Ik kijk over mijn schouder naar de oude stoomtrein. Even maar.

'Fien!?'

'Wat is er?' Fien kijkt me vragend aan.

'Ik dacht ...'

Ik dacht iemand gezien te hebben die uit de eerste wagon stapte. Een meisje, of een jongen. Geen grote mens. Het zal waarschijnlijk gewoon de schaduw geweest zijn. De schaduw van een stoomwolk. In de eerste wagon mogen geen kinderen, dat staat zo in de brief.

'Nee, niets. Kom we gaan verder.'

DEEL 1

MIJN NAAM IS ELS

'Jij wil graag een stukje van mijn koek, hé?'

Ron houdt een langwerpig koekje voor mijn pasgeboren gezicht.

'Hier, neem maar,' zegt hij.

'Stel je niet zo aan, Ron, een baby lust toch nog geen koek.'

Joy kijkt mijn broer hoofdschuddend aan.

'Waarom heeft ze dan mijn koek vast?' snauwt Ron de slimmerd toe.

'Omdat ze denkt dat het jouw vinger is,' bijt Joy terug, 'en hoe kom je trouwens aan die koek?'

Ron kijkt stiekem naar Bill. Bill kijkt gefascineerd naar de verwarmde glazen bak vol buisjes waar ik in lig. Ron zal zijn broertje niet verraden.

'Eerlijk gekregen,' antwoordt hij.

Joy kan al raden van wie hij de koek heeft gekregen, maar ze zegt niets. Dit is niet het moment om ruzie te maken. Zo verstandig is ze wel.

'Mag ik haar eens vasthouden, mama?' vraagt Sam. Ze trekt haar meest vertederende gezicht. 'Ik kan haar heus wel dragen!'

Mama ligt in het grote bed en kijkt haar kroost aan. Wat is ze moe. Het is een zware en lange bevalling geweest. Het is de eerste keer dat ze een echte baby op de wereld heeft gezet. Bill, Ron, Sam en Joy, nu alle vier acht jaar oud, zijn dan wel haar kinderen, ze komen niet uit haar buik. Ooit moet ik hen de waarheid vertellen, hoor ik haar denken.

'Nu niet, Sam, straks misschien, als de directrice is langsgekomen,' geeft mama mijn zus van antwoord. De gedachte aan het bezoek van het hoofd van het moederhuis maakt mama niet echt gelukkig, maar het moet nu eenmaal gebeuren.

'Willen jullie kijken of zusje een echt zusje is?' vraagt ze.

'Je zou er de directrice zeker een plezier mee doen.'

Mijn broers en zussen kijken naar de couveuse, het vreemde bedje voor zwakke of te vroeg geboren baby'tjes waar ik in lig. Ze zien duidelijk dat ik er nauwelijks in pas. Voorzichtig openen ze het deksel.

'Ben jij een echt zusje?' vraagt Ron.

De anderen moeten lachen.

Natuurlijk ben ik een echt zusje, daar valt toch niet om te lachen?

'Wat mama bedoelt,' legt Joy uit, 'is dat we moeten kijken of er niets mis is met ons zusje. We moeten zusje onderzoeken.'

Ik voel dat mama huivert bij de gedachte dat kinderen van nog geen dag oud al onderzocht moeten worden op kleine of grote afwijkingen. De vier zijn vereerd met de opdracht die mama hen gegeven heeft. Ze nemen die taak heel erg serieus. Joy telt nauwkeurig al mijn ledematen en andere lichaamsdelen. Ze start bij de tenen, de enkels en de benen en gaat zo verder tot aan de bovenste haartjes op mijn kleine hoofd. Ze berekent ook hoe groot ik ben. Sam test de sterkte van mijn spieren. Ik moet knijpen met mijn handen en stampen met mijn voeten. Hoeveel ik weeg, berekent ze door mij heel voorzichtig op te heffen en het gevoel te vergelijken met het gewicht van kartonnen melkdozen.

'Ze weegt ruim drie dozen melk,' hoor ik haar zeggen.

Ron onderzoekt mijn zintuigen. Hij stelt mijn neus bloot aan geuren, mijn tong aan smaken, mijn oren aan geluiden en mijn ogen aan het schijnsel van een zaklamp. Stille Bill noteert alle resultaten met een balpen op een blaadje. Later zal ik mij laten vertellen dat hij zowel het blaadje als de balpen gejat heeft uit een dokterskabinet waarvan de deur op een kier stond.

Mama moet glimlachen wanneer ze haar onderzoeksteam zo vlijtig en eensgezind aan het werk ziet. Ze voelt zich ook wat schuldig. Ze weet dat ik een gezonde, normale baby ben. Mijn zussen en broers zullen niets abnormaals vinden. Of toch niets wat niet normaal is bij een pasgeboren baby. Ik kir van plezier als Joy mijn teentjes telt, laat ongegeneerd een scheetje wanneer Sam mij opheft en begin oorverdovend hard te krijsen bij het proeven van Ron zijn zure citroen. Voor Joy, Sam, Ron en Bill hoopt mama oprecht dat ze iets zullen vinden, een extra teen, of een teveel aan spieren of een stel superoren. Voor haar is het duidelijk: het nieuwe zusje is perfect, met of zonder afwijking.

'Klaar,' zegt Joy, 'zus is volledig onderzocht. Laat de directrice maar komen.'

Ze heeft het nog maar net gezegd of er wordt hard op de deur geklopt. Een imposante dame in grijs mantelpak stuift de kamer binnen.

'Moederhuisinspectie voor de classificatie van afwijkingen! Iedereen aan de kant!' blaft de directrice. In haar zog glippen vier verpleegsters mee de kamer binnen. Mijn broers en zussen maken zich haastig uit de voeten en verschuilen zich achter het grote bed van mama.

De verpleegsters staan in een halve cirkel rond mijn veel te kleine couveuse, pen en papier in de aanslag. De directrice richt het woord tot mama. 'Ik neem aan dat u op de hoogte bent van de regelgeving inzake het toekennen van een label aan een pasgeboren kind?' informeert ze.

'Wat is *leebul*?' vraagt Ron.

'Heb ik u iets gevraagd?' buldert de directrice.

'Nee, maar ik vroeg gewoon wat *leebul* precies betekent,' piept mijn broer.

'Jij hebt hier niets te vragen!' Het hoofd van het moederhuis schenkt mama een kwade blik.

'Goed, waar is dat kind?' De directrice stapt richting de couveuse en buigt zich over mij heen. Drie seconden

blijft het akelig stil en dan brult de grijze bullebak: 'Wie heeft dat mormel opgetild?'

Mama weet niet wat ze hoort. Zelfs de verpleegsters die rond mij staan krijgen rode wangen van schaamte bij het horen van deze grove woorden.

'Ik, mevrouw,' zegt Sam. 'Ik heb haar gewogen.'

'Jij hebt haar wat!' roept de directrice.

'Sam bedoelt dat we u een handje wilden helpen door zusje al eens te wegen,' verduidelijkt Joy.

'Mevrouw, mag ik er u op wijzen dat het ten strengste verboden is om een baby op te tillen, wat zeg ik, om een baby aan te raken alvorens het onderzoek heeft plaatsgevonden. Of wilt u misschien uw premie kwijt?'

Mama schudt haar hoofd. Ze wou iets zeggen, maar de woorden blijven steken in haar keel. Joy moet zich nu vast en zeker afvragen waarom mama zich zo onderdanig gedraagt. Zou het iets met die premies te maken hebben?

'Verpleegster, tel het aantal tenen,' beveelt de directrice.

'Tien tenen aan twee benen en ook al de rest is aanwezig,' hoor ik Joy denken. De gedachte houdt ze voor zich. Slimme zus. Ze doet teken naar Sam en de broertjes dat ze moeten zwijgen. Ze begrijpen de hint. Roerloos kijken ze samen met mama toe hoe de directrice de vier verpleegsters allerlei bevelen geeft. Hun ganse onderzoek wordt helemaal overgedaan, maar nu sneller en harderhandiger.

Na amper tien minuten had de directrice haar besluit klaar: 'Mevrouw, uw kind beantwoordt aan geen enkel label. Ik bestempel haar voorlopig als normaal. U vindt de namenlijst in de onderste lade van het bijzettafeltje. Goeiendag.' De directrice klapt in haar handen en de verpleegsters verlaten gedisciplineerd de kamer. Haar im-

posante figuur sluit als laatste de rij. Joy knippert met haar ogen alsof ze net wakker geworden is uit een vreemde dagdroom. 'Voorlopig als normaal', de woorden van de directrice echoën in haar verwarde hoofd.

Net voor de directrice uit het zicht verdwijnt, roept Joy: 'Mevrouw de directrice, wat bedoelt u met voorlopig als normaal?'

De directrice staat met een schok stil. Heel langzaam draait ze zich om en kijkt Joy vanuit de deuropening strak aan. 'Mini-Joy, jouw moeder heeft nog het een en ander uit te leggen. Als ik jou een goede raad mag geven, wijsneus, moei je dan niet met grotemensenzaken. Begrepen?' Tot mama zegt ze nog: 'Mevrouw, zou u het moederhuis binnen de twee uur willen verlaten. Er is net een actiemegalieker geboren. Daar valt ten minste wat aan te verdienen. Maar dat begrijpt u wel.'

Met een fikse zwaaibeweging van haar brede heupen draait de directrice zich naar de deur en verlaat haastig de kamer.

Op het voorhoofd van Joy verschijnen diepe gleuven. 'Waarom zei ze Mini-Joy? Wat moet er uitgelegd worden? En wat is een actiemegalieker?'

Mama leest de vragen in de ogen van mijn verstandige zus en beantwoordt ze met een verontschuldigende glimlach. Joy begrijpt de boodschap. Ze zullen straks wel praten. Mama kucht en recht haar rug.

'Sam, wil jij jouw zusje uit de couveuse nemen,' zegt ze met zachte stem, 'en Joy, neem even de lijst uit de onderste lade, alsjeblieft.'

Voorzicht tilt Sam mij op en geeft mij aan mama. Ze laat de kinderen bij haar op het grote bed plaatsnemen.

'Zullen we een naam kiezen voor zusje?'

Sam en Ron juichen enthousiast.

'Florentina!' roept Sam.

'Nee, Mirabel,' oppert Ron.

Bill glimlacht breed.

'Mama, wat is dit voor lijst?' vraagt Joy.

'Dit is de lijst van namen waaruit we mogen kiezen,' legt mama uit.

'Mogen we niet zelf een naam kiezen?' wil Ron weten.

'Nee, dat kunnen we niet,' zegt mama, 'maar we hebben heel wat keuze.'

Mama knipoogt naar Joy en laat haar de namen één voor één voorlezen. Het zijn korte, krachtige namen. Uiteindelijk valt de keuze op Els.

'Els rijmt op pels,' zegt Ron.

'En een pels is zacht,' zegt Sam, 'zo zacht als Els.'

Els? Als het moet, maar ik hoor liever Fien.